

„Jsem nezávislý na všech, a přece jsem udělal ze sebe služebníka všech, abych tak získal tím větší počet lidí.“ (1 Kor 9,19)

Slovo života na tento měsíc je převzato z Pavlova prvního listu křesťanům v Korintu. Pavel je v Efezu a těmito slovy se snaží dát řadu odpovědí na problémy, které vznikly v řecké komunitě v Korintu, kosmopolitním městě a velkém obchodním centru, proslulém Afroditiným chrámem, ale také pověstnou zkažeností.

Adresáti listu se díky apoštolovu kázání před několika lety obrátili od pohanství ke křesťanské víře. Jeden ze sporů, který rozděloval komunitu, se týkal toho, zda mohou jíst maso obětované modlám při pohanských obřadech.

Pavel zdůrazňuje svobodu, kterou máme v Kristu, a předkládá rozsáhlou analýzu toho, jak se chovat tváří v tvář určitým rozhodnutím, a zvláště se zastavuje u pojmu svoboda.

„Jsem nezávislý na všech, a přece jsem udělal ze sebe služebníka všech, abych tak získal tím větší počet lidí.“

Protože křesťané vědí, že „modly ani bohové tohoto světa nic nejsou a že jest jen jeden Bůh“ (srov. 1 Kor 8,4), je nepodstatné, zda se jí maso obětované modlám či nikoli. Problém však nastává, když se křesťan ocitne v přítomnosti těch, kdo toto vědomí, toto poznání víry ještě nemají, a svým postojem tak může pohoršovat slabé svědomí.

Když je v sázce poznání a láska, pro Pavla není pochyb – učedník si musí zvolit lásku i tím, že se zřekne vlastní svobody, stejně jako to udělal Kristus, který se z lásky svobodně stal služebníkem.

Pozornost vůči slabým bratřím, vůči těm, kteří mají křehké svědomí a malé poznání, je zásadní. Cílem je „získat“ v tom smyslu, aby se dobrý a krásný život evangelia dostal k co největšímu počtu lidí.

„Jsem nezávislý na všech, a přece jsem udělal ze sebe služebníka všech, abych tak získal tím větší počet lidí.“

Jak píše Chiara Lubichová: „Jsme-li začleněni do Krista, jsme-li Jím, pak být rozděleni, mít protichůdné myšlenky, znamená rozdělovat Krista. (...) V případě, že (...) mezi prvními křesťany hrozilo nebezpečí porušení svornosti, bylo jim doporučeno, aby se vzdali vlastních myšlenek, jen aby byla zachována láska. (...) Tak je tomu i dnes. I když jsme někdy přesvědčeni, že určitý způsob myšlení je ten nejlepší, Pán nám v zájmu zachování lásky ke všem napovídá, že je někdy lepší ze svých představ ustoupit, že je lepší něco méně dokonalého ve shodě s druhými než dokonalejšího v neshodě.

A toto ‚spíše se ohnout, než něco zlomit‘ je jednou z vlastností, možná bolestných, ale také nejúčinnějších a požehnaných Bohem, která udržuje jednotu podle ryzího Kristova učení. Proto umí člověk hodnotu jednoty ocenit.“¹

„Jsem nezávislý na všech, a přece jsem udělal ze sebe služebníka všech, abych tak získal tím větší počet lidí.“

Zkušenost vietnamského kardinála F. X. Nguyen Van Thuana, který strávil třináct let ve vězení, z toho devět v naprosté izolaci, svědčí o tom, že pokud je láska opravdová a nezištná, vyvolává lásku jako odpověď. Během věznění byl svěřen pěti strážcům, ale velitelé rozhodli, že budou každých čtrnáct dní vystřídáni jinou skupinou, protože bývali biskupem „nakaženi“. Nakonec se rozhodli nechat stále ty stejné, jinak by biskup „nakazil“ všechny policisty ve vězení. On sám vypráví: „Zpočátku se mnou strážci nemluvili, odpovídali pouze ano a ne. (...) Jednou v noci mne napadla myšlenka: ‚Františku, jsi velmi bohatý, máš Kristovu lásku ve svém srdci, miluj tak, jako Ježíš miluje tebe.‘ Příštího dne jsem je začal ještě více mít rád,

¹ Ch. Lubichová, L'arte di amare (Umění milovat), Città Nuova, Roma 2005, str. 120-121.

více milovat Ježíše v nich – úsměvem, tím, že jsem s nimi prohodil pár laskavých slov. (...) Krok za krokem jsme se stávali přáteli.“² Ve vězení si za pomoci svých vězňitelů vyrobil náprsní kříž, který nosil až do své smrti jako symbol přátelství, které se mezi nimi zrodilo: kousky dřeva a železný řetízek.

Letizia Magri

² F. X. Nguyen Van Thuan, Svědkové naděje, Paulínky 2003, str. 75-76. Narodil se v roce 1928 v katolické rodině, zemřel v Římě v roce 2002. 15. srpna 1975, krátce poté, co byl papežem Pavlem VI. jmenován arcibiskupem koadjuktorem (pomocným biskupem s právem nástupnictví) v Saigonu, byl zatčen vietnamskými orgány. Začala tak jeho pohnutá cesta trvající třináct let mezi domácím vězením a izolačními celami, vězeňskými tábory a týráním všeho druhu, přičemž mu neustále zářila neochvějná naděje.